

Soós Amália
MINT FECSKENYOM

A kilencediken feltűnt a nyár,
ficserésznek a fészekben a fecskék –
privát kolóniában, védett területen.
Legalább őket sikerülne megvédenem!

A kilencediken zajos a nyár,
füvet kaszálnak.
Gépek? Emberek?
Ha nem néztek rám, arról álmodom,
kaszák nélkül boldog fű leszek.

Makacsul ketyeg, örökmozgó karóra,
csuklómon így lapul a pánik.

Bárcsak kitartana a lebegés,
bárcsak tartana még hazáig!

Melyik hazáig, nem kérdezitek.
Kinek több is van, hogyan válogat?
Mint fecsketoll, hullok ki az időből,
Ha egy-két fecském meglátogat.

A *haza* csak fűcsend,
téli fecskefészek.
Marasztalnám magam, nem tudom.
A lebegéssel megelégszem.

CSÚSZÓS KÖVEK

A padon ül, azzal a várral
szemben, ahová akkor ketten
mentek fel, nem számárháton,
bár lehetett volna,
de jókedvükben
inkább gyalogoltak,
csúszós kövek fénylettek a porban,
kitaposott történelem –
bazárportékák,
turisták között,
a sétahajó éppen befutott,
a meredek kilátók
minden fordulóban
egyre szélesebbre tárták a tengert,
egyre távolabb tolták a kikötőt.
[Ide ülj fel, a világ tetejére,
lefotózlak, aztán majd odafent is,
Athéné oszlopai között!]

Szétesett, mit Isten egybekötött.

Most arra gondol, ez a lány tükör
a mennyei Atlantiszt tükrözi,
hány flotta, hány hajó legénysége,
napszitta háló, szélmarta vitorla,
az idők során hány kapitányareté!

Az út sokkal nehezebb lefelé.

Athéné temploma is magasabban volna,
ha közelebb jönne hozzánk az ég.
Ti, görögök, ti mindig örökifjak!
Ha eltűnök, majd Atlantisznak hívnak.